

סקיצות תל-אביביזת

י"ג ותיק

לא כל צפורת היא זמיר
ולא כל יום הוא יום כלולות.
אותו היום היה ... בהיר.
בו נפגשו אדם ועיר.
ולא הקירו זה את זאת.

הוא קצת הלבין. גבו כסוף.
והיא גדלה. פרחה ומיר.
הזמן הוא ג'נטלמן חצוף...
הביטו. איזה מין פרצוף
קבלה בינתיים תל-אביב.

הבנגנים אשר הקים
ילדו קומה ועוד קומה.
כל הרחובות הפכו שוקים
ולחבריו הרוקים
קרה ... השד יודע מר.

גדול, שזוף ומתבגש
הוא חרש מדבר אהי -
הכל, הכל פה נתחדש...
כן, אז היו אומרים, "מאליש",
קצת אומרים, "פרוספריטי".

אז החולצות היו קצרות
והשירים פה ארפים...
קצת הגיעה שח צרות,
הבחורות כלן צרות...
וכך הבחורים סרוקים:

הרחוב צהל. הרחוב דהר
במרפבות חשמל-בטון...
שתקנו שנינו זר מול זר...
הוא יד הושיט, חייך, אומר:
שלום ... אדון!